FRAGMENTATIONS MADE WHOLE

PARASHA BEHAR-BECHUKOSAI

year]? We have not planted nor have we harvested crops."

21 I will direct My blessing to you in the sixth year, and (the land) will produce enough crops for three years. 22 You will therefore be eating your old crops when you plant [after]* the eighth year. You will still be eating your old crops until the crops of the ninth year are ripe.

²⁸ Since the land is Mine, no land shall be sold permanently. You are foreigners and resident aliens as far as I am concerned, ²⁴ and therefore, there

shall be time of redemption for all your hereditary lands.

[89. Redemption of Land]

25 If your brother becomes impoverished and sells some of his hereditary land, a close relative can come and redeem what his kinsman has sold. 26 [The same is true] if a man does not have anyone to redeem it, but gains enough wealth to be able to redeem it himself. 27 He shall then calculate the number of years for which [the land] has been sold, and return the balance to the buyer. He can then return to his hereditary land.

If he does not have the means to retrieve [the land], then that which he has sold shall remain with the buyer until the jubilee year. It is then released by the jubilee, so that [the original owner] can return to his hereditary land.

port himself in the community," you must come to his aid. Help him survive," whether he is a proselyte or a native [Israelite]."

³⁶ Do not take advance [interest]⁶ or accrued interest* from him. Fear.your God, and let your brother live alongside you. ³⁷ Do not make him pay advance interest for your money, and do not give him food for which he will have to pay accrued interest. ³⁸ I am God your Lord, who brought you out of Egypt to give you the land of Canaan, [and] to be a God for you.

4 The Call of Torah - R. Munk - 304

25. בין מוך אוזיך If your brother becomes impoverished. The Talmud sees this verse as a direct result of not observing the laws of Shemittah. In Kiddushin (20a), R' Yose bar Chanina points out that even the slightest violation of the law of Shemittah will have a serious effect. The Torah itself forbids explicitly working the land during the Shemittah year, but does not explicitly forbid selling its fruits. However, since there is an implied prohibition against selling the fruits of the seventh year, a person who does so will eventually be punished and come to sell his personal property. If he does not take heed from this lesson, he will end up becoming impoverished and having to sell his fields as well, as described in this verse. Should he still fail to react, he will have to sell his house, as described in v. 29: If a man shall sell a residence house. If he still does not change his ways, he will even have to sell his daughter as a maidservant (Exodus 21.7). Although the sale of the girl is not mentioned in this context, it is taught that one would rather sell his daughter into slavery than borrow money with interest - for the ransom necessary to free his daughter decreases with time, whereas the amount needed to pay back an interest-bearing loan continually

As his degradation continues, the person arrives at the stage of borrowing money with interest (v. 36), and finally, he is reduced to selling himself into slavery (v. 39). The ultimate degradation comes in selling himself in slavery to

3

him like a slave. We he shall be with you just like an employee or a resident hand. He shall serve you only until the jubilee year, " and then he and his children shall be free to leave you and to return to their family. He shall thus return to the hereditary land of his ancestors.

I This is because I brought [the Israelites] out of Egypt, and they are My slaves. They shall not be sold (in the market] as slaves. *I Do not dominate [such a slave] to break his spirit,* since you must fear your God.

\$ 50 Engl

A CONTRACTOR

¹⁴ But if you do not listen to Me and do not perform all of these commandments; ¹⁵ if you consider My decrees revolting, and if your being rejects My ordinances, in order not to perform all My commandments, to annul My covenant — ¹⁶ then I will do the same to you, I will assign upon you panic, swelling lesions, and burning fever, causing eyes to long and souls to suffer; you will sow your seeds in vain, for your enemies will eat it. ¹⁷ I will turn My attention against you, you will be struck down before

6 The Coll of Torah - R. Munk - 321

16. ID THE THE MONEY IN WILL DE TENDE TO THE BADYLONG THE

Who is the wise man that may understand this and who is he to whom the mouth of the Lord has spoken that he may declare it? Why has the land perished, burnt up like a wilderness that none pass through? And the Lord said, "Because they have forsaken my Torah, which I set before them, and have not obeyed My Voice, nor walked therein" (Yirmiyahu 9:11-12).

9 Chochno Vinusar-R. Dr. Salomon Brever

רדבר הי אל משה בהר סיני לאמר וכי חמכרו ממכר לעמיחך
The first of these two verses is at the head of our Sidrah and introduces the institutions of Yoveland Shmittah. The second verse leads over to the ensuing great social laws which demand strictest observance of righteousness and social justice in Lewish life. The Sages (Tanchumah) have taught us to understand their interrelation. They refer to the Mishle verse אין דע כי חפר יבואן יש"ה בהל להון איש רע עין הלא selfish person piles up wealth and does not (even) realize that want will be his lot". ידע כי חפר יבואן זה היה קין שהרג '' לאחין כשכיל שירש לעצמו את העלם the world for himself. He never realized that his deed caused only anguish for him: ידע מוד חפיי realized that his deed existence as a refugee, constantly on the run.

God rejected Kain's offering, and then he became a murderer. The Sages find the motive for the rejection in the words במת לחי שנא פין הארסה מנחה להי "he brought his offering" from the fruit of the earth מפרי הארסה מנחה להי of that which was left over from his own food. According to another view, these were seeds of flax. However, of Hevel, it says הבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלבתן the brought his offering from the first-born of his sheep and from the best thereof. God turned to him and his offering. Kain ridiculed the spirit which the Divine Law desired to plant in the Jewish people through the annual Bikkurim rites.

tion offering had to be taken from the early ripened fruit which distinguished the crop of the land. Its presentation to the priest was accompanied by a prayer of confession that was spoken by the Jewish farmer: אמרת אליו הגרץ: the Jewish farmer "Today I have acknowledged that I entered the land"-today aithough his forebears tilled this soil perhaps for centuries. Ac cording to the Sifri his prayer of confession was designed to express the feeling שאינך כפר שובה "I am not ungrateful". When the festive march of the Bikkurim bearers entered the rooms of the Sanctuary the Levites (Bikkurim III) began to intone the Psaim (30) ארוממך ה' כי דליחני ונו' elevate You, oh God, for You have raised me from the depth." Why the choice of this particular Psalm?הארמה כל פרי הארמה? The fruit that had ripened first among the prime of the field had to be set aside as dedication of fering. This rule expresses an admonition which, as none other, must permanently permeate our Jewish consciousness.

In these and so many other phases of the Jewish life of duty we must demonstrate our determination "first and foremostito pronounce the blessing over the Torah" מברך בחרה השתים השתים השתים ברך בחרה השתים השתים השתים ברישות של מסף השתים של מסף הא של מסף אתן לו את המסולת שיעשיר?" אתן לו את המסולת שיעשיר? ארום לו את המסולת שיעשיר? ארום לו את המסולת שיעשיר? ארום לו את המסולת שיעשיר?

8

Land left desolate was posed to the Sages and the prophets (Nedarim 81a). None could explain until HaKadosh Baruch Hu Himself revealed that it was a result of having forsaken the Torah. The Gemara continues that the failure to listen to God's voice and walk in the Torah's ways refers to their failure to recite bircas haTorah.

19

another place (משר מי ז'ש) the Sages have given this admonition another thoughtful formulation:

פסל לך. הפסולת שלך, משם העשיר משה אמר הקב"ה דיו הוא שיטול אותן פסולות משה.למה. אלא שישראל שלא נתעסקו במצוח נתחי להם כל טוב, משה שעסק בעצמותיו של יוסף יהא עני, אתן לו את הפסולות שיעשיר.

"Hew for yourself (the tablets of the Law, says God), i.e. the shavings shall be yours; this was the source of Moshe's wealth: God said: the shavings of the stone belong to Moshe for I have given the wealth of Egypt to Israel which did not participate in the Mitzva—and Moshe who took care of Joseph's remains should remain poor? I shall give him the shavings of the stones in order that he may become rich"

The Sages summarize the basic reason for the downfall of the Jewish State in one significant sentence: מלא ברכו בחוד החלה "they failed from the first to pronounce the blessing on the Torah". According to the profound commentary of our great Rav Zt" I our Sages did not trace the cause of our national ruin to the fact that the knowledge of Torah and of our obligation to fulfill its laws had vanished. Even at a time when the Book of Torah was still alive in the people's mind the downfall of the State was a foregone conclusion in the eyes of God. The people still studied Torah, still considered it a precious possession for which they were to praise God; but this praise was not offered

first and foremost" for possessing the Torah. To the people the Forah was not the most precious of all values, central source and goal of all their strivings and aspirations. Rather did the people place their own interests in the foreground and devoted all their time and energy to their achievement. What was left over of time and energy was devoted to the interests of Torah. This was a fateful development which sooner or later was bound to lead to complete estrangement from God's Torah.

When our forefathers left Egypt they had not the slightest intention of breaking the promise, handed down from their ancestors, that obligated them to take the remains of Joseph with them. But their chief worry concerned the gold and silver which was to make them rich. Time "left over" from their preoccupation with material belongings would have surely been devoted to fulfill the Mitzva of caring for Joseph's remains.

משה את עצמות ייסף עמן mp Moshe was different. His main concern was the Mitzva of caring for Joseph's remains. Had there been time for other matters, he would have surely turned to the business of acquiring material possessions—but there seemed to be no time. Yes, fulfilling the Mitzvoth often does require the tenunciation of material gain: observance of the Shabbos is not compatible with a "fake Hetter"; meticulous observance of the dietary laws at home and on the road does not allow for careless reliance on any motley Kashrut label; the education of our children for the Torah does not permit the parents to be satisfied of devoting a minimum of time to the all-important obligation which requires of them to lead their children before anything else to the sources of Torah in order to derive from them the true wealth of life; finally, providing the right mates for their children which requires of Jewish parents to concentrate mainly on making certain that the Torah finds a true home in the houses which are to be established.

stones which were dedicated to the Torah, Moshe derived his true wealth. From the ment be innoted if every conscientious few would only be aware, hourly and daily, of the truth of this states ment. Following Mushe's example, he will concentrate on beading the bricks of Torah and then with the nine yielded by the construction of the mint, he will devote his energy to promote his material welfare; and he will feel truly blessed and fortunate with all, be it abundance or modest resources, that God will provide him with— Top Topic purble by phone.

In this spirit the Bikkurim institution expects as to recently norm to dedicate the best and most mature froit to the Sanctuary of the Law; for they do not belong to us but to God and His Law. Only after we have shown that we are ready to dedicate the first, and best of our products to God do we gain the right to establish our material foundation with that which remains "left over".

By making an offering to God from his "left-over", norms "rone unlike Hevel who brought from "the first and the best'—Kain demonstrated his contempt for the spirit of true worship of God. He felt that God should be satisfied with the nhop, the "left-over" of his harves.

. . j Y With the vow to be about mono year the Jewish people was to enter the Holy Land. The annual Bikkurim proclamation which served the perpetual renewal of this vow began after land had been conquered by the sword and taken in possession. From that moment on the sons of the Jewish people had to make their anqual pilgrimage with the first-ripened fruit and dedicate them to God, the source of all blessing. Thereby they stated 3 2003 2003 ראת את האם "Today we entered the land." They may have dwelled for centuries in their land-today they entered it, i.e. they receive land and possession as a constantly new challenge from God's Hand Only the vow to be non now you which they resew samually through the dedication of the first and the best of their produce before God bestows upon them the privilege of setting foot in the land of God. Thus the Sages admonish mue new יהאכודה בענין שבשברה חכוכ לארץ it is your task to felfill this Mitzva for you always enter the land anew. Utter this confession that you can orce mishood you which sare at sary are always conscious that God is the source of all that you possess.

אכן, לאמיתו של דבר אין בכך כל אמת. הצאים - לתאות הלצרכוט אחרום שהפץ כהם האדבו, אך אם הוא עם מרוד, הדידו מפנד את כשפו ומוציא מתנותו כדי להשונם. ועתה, הנו בצבוך, אם יש לאדם די מבען כדי לחשיב דברים שאינם הנונים, מפנו מד לא נותן ממשונו לצדקה, אינ ואת אלא כי דמצות אינה חשובה בעיניו.

איטתי יוכיהו לאדם כי כל התנירוצים והתטבוים להימשות מפנית צדקה אין בהם ממש - לעתוד לבוא. כאשר יבוא האדם לפני בית דע של מעלת תראו אין בהם ממש - לעתוד לבוא. כאשר יבוא האדם לפני בית דע של מעלת תראות נפשי, ואו בבתשתות לו את כל הספון שפיזר ביתי וציו כדי למלא את תאוות נפשי, ואו בבתשתות ייברכו כל חירוציו מאליהם, ולא עוד אלא שלבך ניפא יחמור את עותו בפינונת

וזהו שמימר רמדיש: יאזי לנו סיים הדין אוו לנו מיום ומניחת, לכשיפא הקבייה זיוכית לכל אחד למי מה שהוא, למי שמאשר מייים בש 'אוכחד ואעדכה לפינידי" מיי מוא ולכאורה, מהי שכעל המדוש בלשונה: "יום חדיפי, ייום התוכניה".

אכן, ייום חדיוי, הוא חדין על עצם מעשח שעבירה לנומת שאת, ייום החוכחתי הוא התוכונה והראיה שמיבוחים לי ממעשיו וופא, כדי לפחות ולפרוק את כל פעותני וחידוציו לוופאו. היהו שאימד המדרש, מוולבית לכל איזד למי מה שתתני.

נמצא שעל ידי "יהיווביהל" ינוד נימופני עופאי של מאום כל "אויקיי.

From the Hand of God the Jew receives the daily bread of his physical nourishment. This is the main thente of the daily Hallel. This may also be the meaning of the following Word of Wisdom: "This may also be the meaning of the following Word of Wisdom: "This may also be the meaning of the following Word of Wisdom: "This may also be the meaning of the following Word of Wisdom: "The who pronounces the Hallel every day blasphemes God": on the other hand as the following of the man also be the following the man also be the following when a supplied the following the man also be the following when the following when the following the following when the fol

The who pronounces David's Tehilla three times daily may be certain of ultimate bliss, for it contains the verse. You open Your Hand and satisfy the desire of all living. Spoken daily, the Hallet which speaks of God's miraculous deeds that founded and accompanied the history of our people creates the false impression as if God could be recognized only by the extraordinary revelation of His miracles. David's Tehilla teaches us to view our daily nourishment as the direct gift of mercy, by Divine grace. Permested by this knowledge, our lives unfold before the eyes of Gud. He who pronounces this Tehilla three times daily transforms his existence into a living Hallel for which God longs. He will truly live up to the Divine expectations of a Jewish life.

One of the main purposes of the great Sabbaths, every seventh and fiftieth year which are described in detail at the outset of our "Sidrah, was to foster the spirit which the Bikkurim institution is to instill in the sons of the Jewish people. With Shmittah and Yovel God demands the proclamation of His rule over His land:

"חסר בהא משמעה מינו של און הארץ בי אווים is the land, sixangers and sojourners are you with Me."

In Immediately after these great statutes there follow the majestic precepts instituted by God to build the social structure of His people under the banner of righteousness and honesty, love and mutual helpfulness. Both chapters belong intimately and insolubly together. For only as long as God's nation is fully dedicated to the premise that God is the sole source and possessor of all that it calls its own will its heart remain receptive for righteousness and loving kindness.

With the Mishle verse, the Sages bemoan the attitude of the greedy ones who attempt to manopolize ownership of early possession with criminal egoism, who pile up wealth that is not them and fail to understand that they actually cause "want" in their existence for God deprives them of the right to dwell on His earth, to conquer His world.

(instrument)

שבה להי. כי הש"י נאן לנו ארץ ישראל להחדיע
שבה להי. כי הש"י נאן לנו ארץ ישראל להחדיע
כי להי הארץ, כדאיחא בתנועומא הש"י הקנה העולס
לאבריהם יהור וייקפו לו. זיה מצוח השמיטה שניתן
לבנדי הארץ מחדש, ובכל שמימה נתחדש המועף פענון
שכי ככי הולדות זיתן לך האלחים יתן ויחוזר ויהן ע"ש,
ו"ש אשר אני ניתן לשון היה. זכניי הם פוכנים לקכל
ז"ש אשר אני ניתן לשון היה. זכניי הם פוכנים לקכל
ז" המועה. וו"ש כי גרים ותושבים אתם עמדי. הוא
שבחן של כני" שיונעין שהם גרים זמכורון כי להי
הארץ וובקים חמיד ככח הנחינה, זכוד יחכן לפרש מה
ימורב זכרות צמו חברים לתח כר למת. חרמי לייל ויק
שיותיה להם תמיך כחי הנחינה. יתן ויחוזר ויהן, שבכל
שמונה ושכתה הארץ להי. זכעין שבי פאודיים של כל
שמונה וחיות חדש להבריאה ע"ש פי ויכלי, זכשם
שבח שניתן חיות חדש להבריאה ע"ש פי ויכלי, זכשם

ישנם תנמנעים מלחת צדקה בתטאה כי דחקות ערנקחם וריבוי הוצאות ממקיה והכלכלה של בנו משפיחים לא מאפשרים להם לפתר מסמהם לאצרום, אמום לא כך צריך האדם לנהול, שהרי הלכה היא אירוא א שאל

עני המתפרנס מן הצדסת חייב במצות צדסה, ואדיבה, אמרו חוייל. אם רואם אתים שמדונותיו מצומצמק ישוה מהן צדסה שמק ב. נרס, מכל מקום לכאורה יש בנימוק קדה משהו מך הצדס והחנים, שהיי כויאי אים דומה שומון של עמיי הקופץ ידו מן המדקה לעושון של עם רומות עצמו מן הצדסה.

1JP=1871 22

סמכה חורה פרשת אונאה למצות שמיטין ויוכלות, שהאדם שקיים מצות אלו ושבת הוא ואדמתו לה׳, למד ויודע כי כל מזונו מהנותן לחם לכל כשר, ואין הוא המכיא טרף לכיתו. כי גם כשנה שלא ודע ולא קצר אכל לחמר לשובע, והכל מכרכת הזן ומפרגס מקרני ראמים ועד ביצי

אדם זה לא יקשה בעיניו להזהר מלהונות את חבידו ולרמותו במטחרו. כי יודע שהצלחתו אינה תלויה בכשרונוחיו ובערמחו, ולעולם לא ירוית יותר מכפי שהוקצב לו, ואדוכה ההולך כתום וכיושר, ואינו נושא לשרא נפשו<u>. יעורהו השי"ח להצליח בכל</u> מסחריו כי ברכת ה' היא חעשיר.

(67 - pe 23

הטעם שנאמרה פרשה זו לאחר פרשח שמיטין ויוכלות שלא ידמה האדם שכשם שנצטוינו לכטוח בהשי"ת ער כדי שנשבית שדוחינו כשני שמיטה ויובל כי הארץ של הקב"ה היא, כמו כן על אחי ללמוד מרח הבטחון, ואפטר מתת לו מרכושי, לזה הוהירה תורה גם לאחר שהושרשה בנו האמונה והבטחון, בכל זאת "כי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והתוקת כו" שהבטחון לפוטרו מדאגות עצמו הוא כא. ולא לשחררו מחובתו לדאוג לזולחו.

20/ 22-531-210 18

הרא"ש כתב באורחות חיים סי" כו: "להאמין בהשבחתו הפרטית ובזה תקיים בלבכך היחוד השלם בתאמין בו כי עיניו משוטטות ככל הארץ ועיניו על כל דרכי איש וכוחן לב וחוקר כליות כרי כי זה תוא טבולת ישראל על כל העמים ווה יסוד כל חתורה כולה".

אומות העולם יודעים מכורא העולם. אבל האמונה בהשבחה פרטית זרה להם. אנחנו יודעים שהקב"ה מחיה את הכל ויודף הכל שאפילו נשירת עלה מענף של איזה עץ הוא יודע: הוא מכיר כל מעשינו ומחשבותינו ומשלם שכר או עונש על תכל: ועוד זאת כי הוא ית׳ מנהיג אותנו ומביא אותנו אל התכלית האחרונה שהיא הגאולה השלימה.

ענין ההשנחה הפרטית וההנהנה מכאר תרמבין באחרי על הפי "ותממא הארץ ואפקר עונה עליה" ותוכן דבריו הוא זה: על כל הארצות וכל העמים מינה הקב"ה שרים (כמ"ש ,שר מלכות פרס. שר מלכות יון" בדניאל), שהם כחות רוחניים אשר דרכם יורדת ההשפעה האלקית עליהם. רק על הכלל ישראל וצל ארץ ישראל לא מינה הקכ"ה מלאך ושר כי היא גמלת ה' מיוחדת לשמו לא נתן עליה מן המלאכים קצין שוטר ומושל. וכחיב והייתם לי לעם ואנבי אהיה לכם לאלקים - - אני ה' אלקיכם אשר הבדלתי אתכם מן העמים יאמר כי הבדיל אותנו מכל העמים אשר נתן עליהם שרים שיהיה הוא ית׳ לנו לאלקים ונהיה מיוחדים לשמו". השרים הממוגים על כל העמים מקבלים את שפע החיים מאת הקב"ה בשביל העמים. אכל אין הקב"ה שומר את העמים. ולכן כאמת במלו כל העמים העתיקים. אנחנו מברכים את הקביה שהוא ששומר עמו ישראל לעד". והשנחה זו היא רק נחלת הכלל ישראל וארץ ישראל.

29

With the Manna - everyone could see with great clarity that God was looking after the well-being of each individual . - no-one received more or less than one Omer. An individual who nevertheless felt worried about his livelihood, might rise earlier in the morning to gather as much Manna as possible and carry his heavy load home - only to find on his return that he was left with no more than God intended him to have. the lesson of Manna was - מלא העומר ממנו למשמרת לדורותיכם meant for all generations... Our Sages tell us that by muund אדם קצובין לו מרייה - the sustenance each of us will have throughout the year has already been fixed on Rosh Hashanah.9 Thus, whether one takes great pains in pursuit of a livelihood or allows oneself time and thought for Torah-study, relying on God to care for one's physical needs, one will ultimately receive exactly what God pre-ordained as one's portion.

מפני מה נסמכה פרשת ריבית לפרשת שמיטה.

אכו, טעם מצות שמיטה ואיסור ריבית - אחד.

כתב הכלי יקר:

ייעיקר טעם איסור הריבית הוא לפי שהוא מסיר מידת הבטחון מן האדם, כי כל בעל משא ומתן עיניו נשואות אל הי, לפי שהוא מסופק אם ירויח או לא. אבל הנותן בריבית רווח שלו ידוע וקצוב, וסומך על ערבונו שבידו ומן הי יסיר לבנ.

ייומה שגם הלווה עובר בלאו, לפי שהוא מחטיא את המלוה ומסירו מן מדת הבטחון, כנודע מדבר המלוים בריבית שרובם מקטני אמנה ואבירי לכ הרחוקים מצדקה, מצד כי אין בטחונם בהי...

ייועל כן נסמכה מצוה זו לפרשת השמיטה, כי גם טעם השמיטה הוא כדי שנשים בטחוננו בהייי.

Shabbat Shurin-R. Miller-19 199 26 And if you say, 'What shall we eat in the seventh year? Behold we may not sow nor gather in our produce;

then I will command My blessing upon you in the sixth year, and it will bring forth produce for the three years.1

Ramban explains that in the seventh year the people will be eating from the sixth year's produce. Consequently, only

in the seventh year will they begin to worry about what they will have to eat in the eighth year. Thus the verses read: 'If in the seventh year you ask, "What shall we eat?" the produce of the sixth year, says God, will suffice for three years (sixth, seventh, eighth) in the case of Shemittah, and four years (forty-eighth, forty-ninth, fiftieth, fifty-first) in the case of Yovel'.

27 The Kli Yakar3 points out a difficulty in the Ramban. How should there be cause for anxiety in the seventh year, seeing that it was promised that the yield in the sixth year would be abundant enough to last three or four years? Once this has been witnessed in the sixth year, surely one should stop worrying? The Kli Yakar answers that the blessing in the food concerned not quantity but quality; even if only a small measure were eaten, it would satisfy the appetite. This is, in fact, how Rashi4 treats the words יו ואכלחם לשבע:--

אף בתוך המעים תהא בו ברכה

Even if you eat only a little, it will be blessed in your stomach.

Hence, the blessing is not before one's eyes. Satisfaction one day does not guarantee a similar condition the following day or needless to say, the following week, month, or year. If by the seventh year, then, one is troubled by the apparent gradual depletion of resources, God gives the assurance that the special quality of the food will be a continuous blessing for three years. Hence, one should trust in God and observe all the laws of Shemittah unhesitatingly.

2.7 The same idea can be applied to Shemittah. One does not require a high level of perception to realise that God provides for all; this is manifest to everyone, since each person finds that he obtains exactly what he needs. To take this a stage further, it should be noted that if a person worries about his sustenance before the Shemittah, hoards food and lives parsimoniously because of it, he will in the end have just the same as the man who trusted in God, but with less satisfaction.

Let us consider the position of this woman before leaving R. Yosi's house and after her return. Previously she had slept in his house, eaten from his table, care-free and with an inward calm. Now, she also slept in his house and ate from his table, but with an aching heart, full of anxiety — she could have saved herself so much pain and distress.

This episode teaches us that our lives and circumstances are shaped by Divine Providence, and that our endeavours in quest of material advantages will add anguish to our other grounds for discontent. Happiness is derived from the knowledge that our omniscient Father in Heaven has granted all His creatures the portions that are best for them.

מדיבור הראשון בעשרת הדברות הוא .אנכי הי אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים ונו״. הקב"ת פנה אל כל ישראל כלשון יחיר. וכתב הרמב"ן שם הסעם

לוה "כי עם כל אחד מדבר". עם כל יחיז מישראל קשר הקב"ה קשר אמיץ בל ינחק. הוא ית׳ אמר לי ולך ולכל אחד מישראל "אנכי אלקיך". האנו פונים אליו ואומרים לו "אלקי!" לכל אחד מישראל יש יחס אישי אל הבורא. כמו שיש לבורא ית׳ השנחה אישית על כל אחד מישראל! כך הוא ית׳ מדבר אלינו, וכך אנו מדברים אלינו. אך באיזו הנהגה אנו מגיבים על הנהנחו ית׳ האישית עמנו:

** תגוכה זו יכולה רק להיות — יראה. כאשר המלך פונה אל אחד מבני עמו

אישית. אי אפשר שלא לקרס פניו ביראת הכבוד.

אחרי הקדמה ארוכה זו נתכונן. איך ענין גדול זה מחבטא למעשה-

32

אין מאַלְּחָיְרְ בּי אַרְאָיִרְ מְאַלְּחָיְרְ בּי And you shall have fran of your god. בּי שִׁרְאָרָ מְאַלְחָיְרְ בּי הוואל אַרָּבִי אַרְבִּי אַרְרָבִי אַרְבִּי אַרְבִי אַרְבִּי אַרְבִי אַרְבִּי אַרְבִּי אַרְבִי אַרְבִּי אַרְבִּי אַרְבִי אַרְבִּי אַרְבִי אַרְבִי אַרְבִי אַרְבִּי אַרְבִי אַרְבִי אַרְבִּי אַרְבִי אַרְבִּי אַרְבִי אַרְבִי אַרְבִי אַרְבִּי אַרְבִי אַרְבִי אַרְבִי אַרְבְיִי אַרְבִי אַרְבְיִי אַרְבִי אַרְבִי אַרְבְיִי אַרְבִי אַרְבְיי אַרְבִי אַרְבִי אַרְבִּי אַרְבִי אַרְבְּיִי אַרְבִי אַרְרְבִיי אַרְבְיִי אַרְבְיִי אַרְבְיי אַרְבְיִי אַרְבְיִי אַרְבְיִי אַרְבְיִי אַרְבְיִי אַרְבְיי אַרְבְיי אַרְבְיי אַרְבְיי אַרְבְיי אַרְבְיי אַרְבְיי אַבְּי אַרְבְיי אַרְבְיי אַרְבְיי אַבְּי אַרְבְיי אַרְבְיי אַבְּי אַבְּי אַבְּי אַבְּי אַרְבְיי אַבְּיי אָּבְּי אַבְּיי אָּבְּיי אָּבְיי אָּבְיי אָבְּיי אָבְּי אַבְּיי אָבְּיי אָּבִיי אַבְּיי אָבְיי אָּבִּיי אַבְּיי אָבִיי בּיבּיי אַבְּיי אָבְיי אָבְּיי אָבִיי אַבְּיי אָבִיי בּבּיי אַבְּיי אָבְיי אָבְּבִּי אָבְיי אָבְיי אָבְּייִי בְּיי אָבְיי אָבְיי

that is not for a need, אר אינון אי

Ve 8 35

36

"לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר ומודה על האמת ודובר אמת בלבבר". (מקוד הנוסה הוא בתנא דבי אליהו רבא פכ"א.)

מקומה של היראה הוא בסתרי הלב. הרוצה להגיע אליה מוכרה להיות מודה על האמה. אם אומרים לו "לא התכוונת לסוכה ז" והוא מסובל להורות על זה —
הרי הוא מסתכל במבט של אמה על עצמי. וכזה הוא יכול להגיע ליראה אמיתיה.
ואם הוא מודה על האמת שאחרים מוכיחים אותו עליה. יוכל גם להיות "דוכר אמת בלבנו". שהוא בעצמו תופס את הכוונה הלא"מהורה בלבו ונזהר ממנה. זהו ירא"שמים אמיתי. ברית כרותה ליראה עם האמת.

כאן מתגלים לנו ניצוצות מהעומק של היראת. נגיע נא בעצמנו: אם היו שואלים אותנו מהי יראה — מה היתה תשובתנוז יראה היא דקדוק במצוות", או יראה היא לעשות המצוות בכוונה". או אולי: "יראה היא פחד מהגיהגום". או יראה היא פחד מהגיהגום". ובודאי בכולם יש נקודה של יראה, אך בעומקה לא נגענו בכל אלה. התוךה מגלה לנו כאן בחמש דוגמאות. כי מקומה של היראה הוא במסורים שלנו. ממש ב"יצרי מעללי איש" וב"עלילות מצעיי גבר"; בדברים המסורים ללב שא"ן שום אדם יכול לדעת כוונתנו וולתי האדם עצפו והקב"ה היודע מחשבות — שם הג"ל הם כמצוות בין אדם לחברו! בחמישה ה"חביב תימצי" של יראה בפסוקים אנו יכולים להראות עצמנו כתמימים וטובי לב בעוד שבלבנו מקננת נגיעה עצמית — בהם אנו נבחנים אם יש בנו יראה או לא: עיור בדבר, זקן, נצרך לעצה, הצריך לכסף ועבר. הוא אשר אמרנו: היחט העמוק בין הבורא ית' ובינינו שהרא ית' אומר "אוכי אלקי". ואנחנו קוראים אותו "אלקי", שהוא ית' ביבינו שהרא ית' אומר "אוכי והתוצאה מזה היא שהיראה חודרת לעומק הלב.

All of this is symbolized by the failure to make a berachah prior to learning. The berachah begins, "ייָשָׁר קּרָשָׁנוּ בְּמְצְוֹתָיוּ - the purpose of the mitzvah is to sanctify us and to inspire us to holiness. The second berachah emphasizes that the purpose of Torah is to make us רדעי שמני - those who know and emulate God's character traits in order to develop a complete Torah personality. And the third herachah emphasizes, "אַשֶּׁר בָּחַר בָנוּ מְכָל הַעָנִים" — that God has chosen us from the nations of the world and given us the responsibility to become a nation of Kohanim and a holy people. The berachah enjoins us not to merely hear the words, but to consider their implications.

Let us try to understand what dimension the blessing adds to Torah learning and how this deficiency is hinted to in the verse itself. Yeshayahu (Yeshayahu 28:10) castigated the Jewish people for serving Hashem, "Command by command, line by line, a little here, and a little there." His rebuke was based on their failure to integrate the observance of all the mitzvos into a unified service of God. Just as Hashem is One, so, too, is His will one. He has one all-encompassing request of man. As the verse says, "What does the Lord your God ask of you other than that you fear Him?" (Devarim 10:12). What Hashem demands from us is a constant awareness of His presence and of our obligation to emulate Him and act according to His will. All the 613 mitzvos are in fact expressions of emunah in Hashem (see Maharsha to Makkos 23b).

40

Since we are human beings in a physical world, we cannot relate to God's will without it being broken down into segments that we can deal with individually. Imagine a globe of the world encased in a larger globe. In the outer globe, 613 small windows are cut, each window exposing a small portion of the surface of the enclosed globe. A composite picture from all the windows would yield a view of the globe within. So, too, the individual mitzvos are merely partial manifestations of God's one, all-inclusive will. Each mitzvah is a window through which we glimpse a portion of that will.

Thus there is more to leading a Torah life than merely observing 613 rules. The ultimate goal is to understand the implications of each mitzvah in the context of the overall Divine will that must shape our personality, outlook, and actions. In addition to shemiyah lekol Hashem - listening to God's voice and obeying His commands one must also have shemiyah bekol Hashem - listening into God's voice, an understanding of the implications and meaning of those mitzvos in their broader context. Observance of the Torah "tzav

letzav, kav lekav," i.e., rule by rule, without sensitivity to the aspects of Divine will revealed in each mitzvah, is inadequate

Yaakov told Esav, "I lived with Lavan and kept all 613 mitzuos and didn't learn from his evil deeds," Keeping the 613 mitzoos and not learning from Lavan's evil ways are two separate things. Only if one seeks God's will within the mitzuos, can he create a Torah hashkafah, a character and lifestyle that precludes being influenced by Lavan's evil ways.

That was the deficiency of the generation of the Churban. They kept the mitzvos and learned Torah, but did so perfunctorily. "... With their mouths and lips do they honor Me, but their hearts are far from Me, and their fear of Me is as a commandment of men learned

by rote" (Yeshayahu 29:13).

For this reason we refer to an observant Jew as a shomer Torah u'mitzvos. At first glance, the reference to both Torah and mitzvos seems redundant. The intention is to emphasize that in addition to mitzoos, this person observes the Torah, the complete expression of God's will.

על היחס כין לימוד החורה שלא לשמה לבין שלא כרכו כחורה חחילה, מוטיף הכ"ח לכאר: "ויאמר הי על עוכם את תורחי אשר נתחי לפניהם, ואמר יתורתי" תורת אמת אשר נתתי במתנה" – עזיכת התורה היינו שלא הרגישו את הקשר בין התורה לנותן התורה – "והמה עוכו את תורתי ולא הלכו בה פירוש תחילת ההליכה ברוחניות התורה ממדרינה למדרינה" - באמצעות התורה האדם הולך ומתעלה ממררגה למרר<u>גה - "כדי שחרכק הנשמה</u> בעצמות <u>סרושת התורה, לא הלכו בה רהיינו לא הלכו כה לשמה, כשעה שבאו לפחות</u> בעטק התורה ולכרך לפניו יתי ולהורות לו על נתינת התורה לעמר ישראל כדי שיהיו רכקים בקרושתה ובשכינתו ית" – כשמכירים את ערך קרושת התורה שהיא המקשרת את ישראל עם הקב"ה, צריך להתיות ולשכח על כך שהשיית נתן לנו את האפשרות להתקרב אליו, ולהתרכק בקרושתו ובשבינתו - "והוא המכוון בברכח אשר בחד כנו, על אשר קובנו לפני הר סיני ונתן לנו את תורתו הקרושה. בלי חמרתל שהיה משתעשע כה ככל יום, כדי שתחרבק נשמחינו בעצמות קררשת החורה ורוחניותה ולהוריד השכינה בקרכנו".

אהשפעה היקרה לנו ביותר היא אפשרות דביקות נשפחינו בעצמות קרושת התודה ורוחניותה, שהיא המביאה להוריד את השכינה בקרבינו, וזאת עיי לימוד לשמה. דהיינו להתקרב כאמצעות התורה אל הקביה, מתוך הכרח יקבות התורה שהיא כלי חמדה של הקביה. אכל הם לא עסקו כתורה על דרך זה - ילא הלכו בה לעסוק בדית לשמה כי בזה נענשו שנסחלקה השכינה מן החחתונים ואו אבדה הארץ, נצחה כמדכר מכלי עובר כלומר נחרבה תשארה חומרים שנלי עובר שם קדושת השכתה, כי נטחלקה השכינה לגמרי מן הארץ ועלתה

Take care to always study Torah diligently

so that you will be able to fulfill its commands. When you rise from study, ponder carefully what you have learned; see what there is in it which you can put into practice.

ענרן סמיכת פי אונאה לשמיסה. הגם דכי מעט השנים תמעיט כרי עכ"ז עיקר אונאה אינו דוקא בענין שמיטין. אבל כאמת עיקר אל תונו הוא כדי להיות כנ"י באחדות כמ"ש חו"ל שאונאת דכרים ג"כ בכלל. והנה

מצות השמיטה אינה מצוה פרטית אכל כפי האחרות שיש בכנ"י יכולין לקיים ואת המצוה. כמ"ש כזמן שכל יושכיי עליי כוי. וכמו בשכת מתיחדין בו ברוא דאחד ע"י השכת. ושמיטה חלויי בכנ"י ובקידוש ב"ד. לכן ע"י האחדות כאין לשביתח שמיטה. אכל שכח קבוע וקיימא מכיא האחדות מעצמו. ולכן חרב המקדש ע״י שנאת חגם וע"י ביטול שמיטין ויובלוח כי הכל ענין אחד כנ"ל:

Summary:

Connection: Primacy and mastery of Hashem's ownership in this world.

Priority of giving charity. Faith in business relations.

Seeing the Divine Hand in our lives [food for three years].

Allowing this recognition to permeate our being Blessing of the Torah: Primacy on our lives Spiritual connection

Conclusion:

Seeing the whole picture - integration of the Mitzvos into a composite religious being.